

[Dupont.]

brevskolerne ikke slår til. Jeg er vidende om, at sagen har været behandlet i ungdomskommissionen. I betænkningen var der i det oprindelige lovudkast en særlig paragraf om kontrol med brevschooler, der ikke fik statstilskud. Efter det lovforslag, der dengang blev fremsat vedrørende ungdomsundervisningen, ville det have været muligt at komme de her omtalte brevschooler til livs.

Jeg gør den højtærede undervisningsminister opmærksom på, at denne sag eventuelt også kan løses ved, at man ved en lovændring gennemfører det princip, at alle brevschooler organiseres, f. eks. under Danske Brevskolers Fællesråd. Gennem dette vil det være muligt at rette på forholdet, idet vedtægterne for fællesrådet netop garanterer eleverne en fair behandling. Jeg behøver blot at oplyse, at en af de mange kontrolforanstaltninger, som dette råd pålægger brevschoolerne, er: retslig inkasso må kun benyttes, hvor den erlagte betaling ikke dækker leveret undervisning eller materiale.

For 3 år siden var der mellem 30.000 og 40.000 kursister ved disse brevschooler. Tallet er uden tvivl ikke blevet mindre, hvorfor det egentlig haster med at bringe orden i denne sag. Det er adskillige mennesker, der gennem årene spilder både tid og penge på grund af enkelte brevschoolers ilde anbragte og pågående propaganda, der får godtroende folk til at skrive under på kontrakter, der intet giver. Uden at jeg drømmer om, at de retssager, der i dag løber, kan falde ud til kursisternes gunst, stiller jeg den højtærede minister det sidste spørgsmål, også i det håb, at vi dels ved at rette lovgivningen, dels ved at gøre opmærksom på forholdet kan advare imod underskrivningen af kontrakter fra brevschooler, der ikke er statsanerkendte eller undergivet en organiseret kontrol. Derfor spørgsmålet, om det vil være muligt for undervisningsministeriet at pålægge brevschoolerne, at der ikke afkræves det fulde kursusbeløb, når og hvis det viser sig, at eleverne ikke kan gennemføre kursus.

Undervisningsministeren (Helveg Petersen): De affærer, det ærede medlem hr. Dupont har nævnt i forbindelse med brevschoolundervisningen, er meget beklagelige, men jeg må understrege, at ministeriet i

henhold til loven, hvortil bekendtgørelsen slutter sig, kun har adgang til at træffe dispositioner i forhold til brevschooler, der på eget initiativ søger om ret til at betegne skolen som statskontrolleret. Man kan således intet foretage sig i forhold til skoler, der ikke frivilligt søger statsanerkendelse, bortset fra, naturligvis, hvad der følger af de almindelige regler om formueretlige aftalers gyldighed.

Spørgsmålet om nærmere kontrol med brevschoolerne var, som det ærede medlem nævnte, fremme i forbindelse med behandlingen i folketinget af forslag til lov om ungdomsundervisning m. v. i samlingerne 1952-53 og 1953-54. I dette lovforslag indgik der i overensstemmelse med den af ungdomskommissionen afgivne betænkning ret vidtgående bestemmelser med hensyn til adgang til kontrol med institutioner, der befatter sig med brevschoolundervisning mod betaling; men under lovforslagets behandling i folketinget udgik imidlertid disse bestemmelser.

Ministeriet overvejede på ny spørgsmålet i forbindelse med lovrevisionen i 1960 og brevschoolene bl. a. med justitsministeriet om sagen. Det fremgik af disse forhandlinger, at bestemmelser om forbud, bøder o. s. v. ville rejse mange vanskelige spørgsmål, spørgsmål, der bl. a. måtte ses i sammenhæng med reglerne om næringsfrihed og køb på afbetaling. Man opgav da, også under hensyn til folketingets stilling til spørgsmålet i foråret 1954, at genfremsætte forslaget om statskontrol.

For så vidt angår de brevschooler, der søger om statskontrol, er det af det ærede medlem rejste spørgsmål netop ved at blive behandlet. Man er i ministeriet i gang med at finde frem til regler for rimelige opsigelsesbetingelser for brevschoolernes elever.

Jeg er klar over, at der, knyttet til brevschoolvirksomheden i det hele taget, vil melde sig flere og flere problemer, efterhånden som interessen for at uddanne sig ved hjælp af brevschoolundervisning øges, og det er der mange tegn på at den vil gøre i den kommende tid — af mange grunde, som jeg ikke her skal komme ind på. Derfor er jeg af den opfattelse, at det udvalgsarbejde, der førte til udstedelsen af bekendtgørelse af 10. januar 1962, må fortsættes i et bredere sammensat udvalg, således at alle sider af